

Krúdy Gyula temetésén meg találkoztam az igazi olvasóval, a kedves olvasóval, az ismeretlennel. Egy fekete csipkevállkendős kis öreg néni volt ez, nyakában ózüst brosstü, kedves öreg néni, oly szépen sírt, oly melegen sírt, oly egyedül... s hogy a szemünk találkozott, azt mondta:

— Nagyon szerettem... — és a sírra intett, ahová éppen leengedték a nyírségi felhők s nap és ködök borulatok ismerőjét, a szépséges gavallért... úgy intett, mint böles, idős és nagyon szerető rokonok azért ingatják ilyenkor kissé a fejüket hitetlenül, hogy ez lehetséges? — így intett és bólogatott — nagyon szerettem...

— Ismerte jól? — kérdeztem, mikor már soká álltunk egymás mellett s ő megrázta kicsi fejét a fekete csipkekendő fölött:

— Nem... személyesen nem... nem láttam soha — s csak nézett a sírba azzal a tekintettel, hogy hát lehet ez?... hogy elmegy?... hát lehet?... — s már koppantak a rögök a koporsó födelén.

Ó, kedves nénike, édes nénike, ez hát az olvasó! Az olvasó, aki sose látta őt, de szerette éppen azt, amit nevével jelzett, szerette benne oly igen nagyon a művet, személytelenül, s most az élő művel lelkében, elsiratja a távozó személyt, jaj, kedves-kedves olvasó... még szipogott kissé és bólogatva, féloldalt hajtva fejét, nyakában az ózüst brossal, oly érzékenyen mondta:

— Legjobban azt szerettem, hogy Varjú a toronyórán... — és kis zseb-kendője csücskével a szeme sarkához nyúlt.

Most mondjam meg neki, hogy ezt az az úriember írta, aki amott álldogál, *Hatvany* Lajossal szemközt és *Csathó* Kálmánnak hívják?